

Mindig szerettem a könyveket. Gyermekkoromban meséket olvastam, majd, mint fiatal lány, a regényeket bújtam. Képes voltam egész nap olvasni. Este pedig, amikor anyám, vagy apám benyitott a szobámba és azt mondta, hogy itt az ideje lekapcsolni a villanyt, mert késő van és aludni kell, mint szófogadó gyerek, azonnal kikapcsoltam a lámpát. Kis-idő múlva, amikor hallottam, hogy az apám ajtaja becsukódott, elővettem a párnám alól az elemlámpát, a fejemre húztam a paplant és úgy folytattam az olvasást. Volt, amikor apám rajtakapott és elvette tőlem az elemlámpát. Bár haragos volt a hangja, valójában alig tudta visszatartani a nevetését, én persze rögtön észrevettem ezt, s nem durcáskodtam. Visszafeküdtem az ágyba, majd megpróbáltam gondolatban tovább szőni a történet fonalát. Elképzeltem, hogy mit is fog tenni tovább a regény hősnője. Akkoriban, meg voltam győződve arról, hogy a szerelmesek mindig egymásra találhatnak és egymáséi lesznek. Örökre szeretni fogják egymást, és boldogan élnek életük végéig.

Én is ilyen hatalmas szerelemről álmodoztam. Elképzeltem, milyen lesz a vőlegényem. Lelki

szemeim előtt, egy magas, vékony, fekete, hullámos hajú, zöld, vagy kékszemű, mosolygós férfi jelent meg. Meg voltam győződve afelől, hogy nagyon fog szeretni, és én őt. Arról is, hogy mindig, mindenütt együtt leszünk, kéz a kézben fogunk sétálni, olyanok leszünk egymásnak, mint a levegő, amely nélkül nem tudunk élni.

Akkor még nem hittem el, hogy az élet sajnos nem lányregény. Bár tisztában voltam vele, hogy nem minden szerelem és házasság végződik olyan szépen és rózsásan, mint ahogy elkezdődött, de képtelen voltam azt feltételezni, hogy én is valaha ilyen sorsra juthatok. Ha igazán szeretjük egymást, csakis boldogok lehetünk. Mennyire naiv voltam, mennyire szeretetre éhes és szeretetet adni, és kapni vágyó. A fellegekben jártam.

És most itt vagyok, hatvanévesen, mindenből kiábrándultan, bár ugyanolyan szeretetre éhesen, mint lánykoromban. Már könyveket se nagyon olvasok és a fellegekben sem járok. Az élet a legtöbbször csak a göröngyös, gidres-gödrös, térdig sáros útját mutatta meg nekem. Legtöbbször megszegte magasba emelkedni próbáló szárnyaimat. A puffanás általában mindig fájt, bár nem estem magasról, mert sohasem értem olyan magasra, mint szerettem volna, de az esés helye számomra soha

nem volt se puha fű, se szalma, hanem sziklás, köves hely. A fájdalmak és a vérző sebek ellenére, keservesen megpróbáltam újra, és újra lábra állni. És minden egyes esés, egy picit darabot összetört a szívemben. Csak egy dolog maradt meg bennem, a remény, és az a rettenetes nagy szeretet utáni vágyódás, amit nem kaptam meg. Sokszor úgy éreztem, hogy csordultig vagyok szeretettel és gyengédséggel, annyira, hogy szinte már robbanni készülök, de ezt a szeretetet nincs kinek odaadnom, mert senki se fogadja el.

2024 van. Ülök a tükör előtt és nézegetem az arcom. Mennyire megváltoztam. A szemem még szép, még fényes, de a fényességben ott bujkál a szomorúság, és ott vannak azok a mély, árulkodó ráncok a szemem körül. Azt mondják, legyél büszke a ráncaidra, mert sokan nem érik meg ezt a kort. Igaz, sokan nem érik meg, de én akkor se vagyok büszke a ráncaimra! Legtöbbször szemüveg nélkül nézek a tükörbe, hogy ne kelljen látnom a ráncokat, mert eszembe jut, hogy a fájdalom rajzolta őket az arcomra idő előtt. Úgy szeretném visszafordítani az időt, újra gondtalan gyermek lenni, és észben tartani azt, hogy ne húzzam ki nagyapámnak azt az Isten verte citrom palántáját, hogy ne üssön engem nyakon és ne dadogjak!

Vajon milyen lett volna az életem, ha mindez nem történt volna meg? Azt hiszem más lett volna! Nem lettem volna olyan félénk, nem éltem volna át annyi megaláztatást. Bátor lettem volna és talán énekesnő, amiről titokban annyit álmodoztam. Nem álltam volna könnyes szemmel és fájó, sajgó szívvel félre az útból, magam elé engedve mindenkit. Nem mondtam volna le olyan könnyen az álmaimról, arra gondolva, hogy én nem érdemlem meg, mert én csak egy kis szerencsétlen senki vagyok, aki örülhet annak, hogy élhet egy másik, egy meg nem született léleknek az élete árán. Számtalanszor gondoltam arra, milyen kár, hogy nem ő született meg, mert akkor én nem lennék és nem kellett volna ennyit szenvedjek.

De mindez megtörtént, és lehet, hogy ennek így kellett történnie!

Azt is mondják, hogy saját magad választod ki leszületésedkor a szüleidet és azt is, hogy milyen életet élj, nehezet, tele szűkölködéssel, betegséggel, visszautasítással, megalázásokkal és szenvedéssel, vagy jómódban, szeretetben. A szülőket jól választottam, mert szeretettel teli, rendes emberek voltak. Áldja meg a jó Isten a poráikat is!

De, ami az életemet illeti, hát semmi esetre sem hiszem, hogy én ilyen életet választottam volna magamnak! Ha pedig igen, azt hiszem vagy be voltam

rúgva, vagy droggal voltam tele, mert egy normális ember, egy normális lélek nem választhat jószántából ennyire szenvedéssel teli életet magának. Ha pedig mégis, akkor biztos, hogy addig nem tudtam mit jelent a szenvedés, a betegségek, a szeretet hiánya, a megaláztatások! Ha pedig ezt is tudtam, szeretnék az akkori énemmel szembesülni, hogy jól szembe köpjem, amiért nekem ilyen életet választott anélkül, hogy megkérdezett volna, vállalom-e vagy nem, akarom-e vagy nem! Mert én biztos vagyok benne, hogy nem választottam volna jószántomból magamnak ilyet! És az a valaki nem én voltam, hanem a szadista, kegyetlen lélek!

De nem akarok elsüllyedni az önsajnálat mocsarában, ezért előveszem és fellapozom a régi fényképalbumot. Megakad a szemem a szüleim esküvői képén. Milyen szépek voltak. Fiatalok és mosolyogtak. Akkor, abban a percben, az övék volt a világ. Aztán ott látom magam az anyám karjai között, amint félig nyitott szemmel pislogok az engem körülvevő ismeretlen, új világra.

Félreteszem az albumot, mert eszembe jutott, hogy anyám rámesélte nekem röviden, az élete történetét egy kazettára. Azt mondta, ha egyszer valamikor majd kedvem szottyan hozzá, írjak belőle egy

regényt, amelyhez fűzzem hozzá az én életem történetének a fonalát is, csak úgy, a család részére.

Beteszem a kazettát a magnóba és hallgatni kezdem. Anyám hangja hallatára szemem könnybe lábad. Annyira hiányzik nekem! Talán ezért nem voltam képes még megírni a történetet. De most előveszem a laptopot, új oldalt nyitok, és már kopognak a billentyűk, s az anyám hangját szinte már nem is hallom. Írok!

A magyarországi menyasszony

1956 márciusa. A gőzös, hosszat füttyölve állt meg a kisvárosi állomáson. Két kis fonott útibőrönddel a kezében, tétován nézett ide-oda, szürke szemével, az a fiatal nő, aki épp most szállt le a vonatról. A peronnal ellenkező oldalon szállt le, így várnia kellett, míg a vonat elment, füstbe borítottan hagyva az állomást. Miután szétoszlott a füst, bizonytalan léptekkel megindult, hogy átkeljen a síneken, de valaki hirtelen elkapta a karját, és megölelte.

– Drágám, de jó, hogy megérkeztél! – mondta a férfi, és szenvedélyesen megcsókolta.

Gréta boldogan, szinte menedéket keresve bújt a vőlegényéhez. Úgy érezte magát, mint egy kalitkájából kiszabadult madárka, amely bár nem tudta, mi vár rá a kalitkán túl, mégis szárnyra kelt, túlrepült a fák magas koronáján, majd tovaszállt, és szállt, szállt az ismeretlen tájak felé.

A peronon egy kis csoport várt türelmetlenül, és kíváncsian, hogy végre meglássák a magyarországi menyasszonyt. Amikor a két fiatal, egymást átölelve közeledett hozzájuk, hangos éljenzésbe és tapsolásba csaptak.

– Ők az én munkatársaim! – mondta Zsolt a lánynak.

– Nagyon vártak már, sokat segítettek nekem abban, hogy végre eljöhess ide, és összeházasodjunk annyi

év után. Látod, az igazi szerelem, előbb-utóbb minden akadályt legyőz! – súgta a fülébe.

Zsolt munkatársai nem tudtak magyarul, s bár mind beszéltek hozzá, Gréta nem értette mit mondanak, csak mosolygott, és mégjobban vőlegényéhez simult. Mielőtt beszálltak volna az állomás előtt álló autókba, a kis, vidám társaság körbe fogta Grétát, barátságosan megölelték, megrázogatták a kezét, és beszéltek hozzá, azon az ismeretlen nyelven, amelyet Gréta most hallott először. Zsolt fordítani próbált, de nem győzte a sok beszédet, így csak annyit mondott Grétának, hogy sok boldogságot kívánnak neki, és remélik, hogy hamarosan viszontlátják.

– Milyen kedvesek! – mondta Gréta mosolyogva. Nem számított ilyen fogadtatásra.

A robogó autó ablakán keresztül, kíváncsian nézte, az egymást követő takaros házakat. Más volt, mint a kis akáclombos szülőfalva, amely máris hiányzott neki, de tudta, hogy szeretni fogja ezt a várost is, hiszen ezentúl itt fog majd lakni férjével, és ahol a férje él, ott lesz számára is az otthon.

Az autó ide-oda kanyargott, egyik utcából a másikba, majd megállt egy világosszürkére meszelt ház előtt. A ház nem volt túl magas, se túl nagy, olyan volt, mint általában egy rendes háztartást ellátó ház, amelyet dolgozó, de nem túl gazdag emberek lakják. Az ablakokat félig eltakarták a gondosan keményített és vasalt kis, fehér csipkefüggönyök. A házra csend

borult, mintha nem lakott volna ott senki. Csak egy kis fekete kutya szaladt eléjük, üdvözölni őket hangos ugatással, amint beléptek a kapun. Gréta lehajolt, és megsimogatta a kutyát.

– Vigyázz, nehogy megharapjon! – mondta neki Zsolt.

– Nincs simogatáshoz szokva, házőrző kutya, jeleznie kell, ha idegen lép be a kapun.

Gréta felegyenesedett, majd cinkosan rákacsintott az okos, barnaszemű kutyára. Rögtön megérezte, hogy hűséges baráttra tett szert, és ezt a kutya is érezte, mert farkát csóválva, követte Gretát egészen az ajtóig, ahonnan neki már nem volt szabad továbbmennie.

Hosszú folyosóra nyílt az ajtó, mely balra fordulva a konyhába vezetett. A konyhában égett a tűz, kellemes meleg fogadta őket. A sparhelt melletti széken egy vékony, idősödő nő ült. Keze békésen pihent az ölében. Szürke ruhája és köténye tiszta volt és majdnem bokájáig ért, lábán drapp patentharisnya és fényesre sikált bokacipő. Őszülő haja, vastag kontyba volt gondosan fonva, a feje tetején. Olyan megjelenése volt, mintha egy ezerkilencszázas évek eleji festményből lépett volna ki.

– Mama, ő Gréta! – mutatta be anyjának Zsolt.

Gréta egy lépést tett az asszony felé, aki egy néma kézmozdulattal megállásra kényszerítette a lányt.

Arcáról nem lehetett leolvasni semmit, mozdulatlan

volt és kifürkészhetetlen, akár egy szobor. Csak mély, fekete szeme mozgott ide-oda, és mérte végig hűvösen, leendő menyét.

– Tata hol van? – kérdezte Zsolt, megtörve az egyre kínosabbá váló csendet.

Erre az asszony, mintha megelevenedett volna, fiára mosolygott.

– Nemsokára apád is megérkezik. Spónoréknak vitte el, a megrendelt télikabátot. Remélhetőleg ki is fizetik, hiszen most már egy szájjal több van a családban, így kell a pénz – mondta rá se nézve többet, a még mindig lábon álló Grétára.

Zsolt, hogy enyhítsen a feszült helyzeten, Grétához lépett, lesegítette róla a kabátot, és hellyel kínálta.

Zsolt a háború idején ismerte meg a lányt, amikor a hadserege keresztül vonult Magyarországon. Meglátni és megszeretni egymást, ez volt a kettejük története és sorsa.

Grétát, a nagyanyja nevelte. Szülei korán elhunytak, az édesanyjára nem is emlékezett. Mivel Gréta kis, alacsony, sovány alkatú volt fiatal lány korában, nagyanyja legtöbbször fiúnak öltöztette a háború alatt. Haját rövidre nyíratta, de még így is sokszor elbújtatta, amikor a falun, katonák vonultak keresztül. Féltette unokáját a katonáktól, hiszen nem egy olyan hírt hallott, hogy a katonák

megeőszakoltak vagy megöltek egy-egy fiatal lányt, vagy asszonyt.

Mikor Zsolt belépett a kapujukon, Mari mama nem volt otthon. A szomszédasszonynak ment segíteni, és még nem értesült arról, hogy megint katonák érkeztek a faluba.

Gréta éppen a tyúkokat etette, és ijedtében majdnem kiejtette kezéből a kukoricás tálat, amikor Zsolt megszólalt a háta mögött.

– Elnézést kérek, kisasszony, ... sajnálom, nem akartam megijeszteni! – mondta, amikor meglátta a Gréta szemére kiült rémületet. – Én, csak egy pohár vizet szerettem volna kérni, ha szabad lenne, ... – mondta zavartan.

Gréta hamar összeszedte magát, intett a katonának, hogy foglaljon helyet, az udvaron levő asztal melletti kis padon.

– Azonnal hozok vizet! – mondta halkán, majd besietett a konyhába. Első dolga az volt, hogy a szekrényfiókból elővette apjának a kis, hegyes törét és a köténye zsebébe rejtette. Azután, a konyhaszekrényhez lépett, kivett onnan egy poharat, kézbevette a vizeskancsót és kiment a katonához. Zsoltnak esze ágában sem volt bántani Grétát, bár ő is hallott már olyan katonákról, akik fosztogattak, és lányokat, asszonyokat bántalmaztak. Az ő seregében levő fiúk viszont, mind rendesek voltak, legalábbis nem feltételezte volna egyikükről sem, hogy ilyen